

[Aksel Larsen.]

og man kan også fange vælgere ved det. Men jeg har som sagt det indtryk, at hvis man lagde dette forslags bestemmelser til grund for skattelovgivningen, ville beskatningen her i landet blive socialt mere uretfærdig, end den har været hidtil. Derfor må jeg generelt tage afstand fra det, selv om der muligvis her og der kunne være tanker i det, der var værd at overveje nærmere.

Lad mig — det ufortalt, jeg har sagt tidligere om, at jeg ikke skal gå i detaljer — have lov til at illustrere det, jeg hidtil har sagt, med et par eksempler.

Man vil forhøje børnefradraget. Det lyder så uendelig smukt, at man vil forhøje børnefradraget til 1 000 kr. for det første barn og 1 250 kr. for det andet barn, det er jo meget mere, end børnefradraget er nu. Jeg forstår bare ikke, hvorfor de to forslagsstillende partier ikke er gået højere op, for de kan jo ikke klare sig i konkurrencen med det parti, der har foreslået, at børnefradraget skulle være 1 500 kr. pr. barn. Jeg vil blot tillade mig at gøre opmærksom på, at børnefradraget er et nedslag i den skattepligtige indkomst, og jo større dette nedslag er, og jo større ens skattepligtige indkomst er, des mere sparer man i skat. En forhøjelse af børnefradraget, som sikkert de fleste, ja, måske alle, selv de fattigste skatteydere, ville hilse med jubel, ville være til gavn for de store skatteydere, for dem med de store indtægter, og så bliver det jo dem med de små indtægter, der kommer til at betale gildet. Det er altså udtryk for en asocial tendens, at man vil forhøje børnefradraget, sådan som man foreslår, og det bliver ikke bedre derved, at man halvvejs vil slå børnetilskuddet ihjel.

Hvis man vil gøre noget socialt godt og rigtigt, skal man lave en ordentlig børnetilskudsordning, der ikke er et led i skattelovgivningen, en børnetilskudsordning efter principper som dem, vi kender fra Sverige, med et virkelig ordentlig tilskud, der ud-

betales af staten til børnenes forsørger, fornemmeligst moderen. Og så skal vi ikke have noget, der hedder børnefradrag i den skattepligtige indkomst. Det ville være socialt rigtigt, det ville være gavnligt. Men det, man foreslår her, gør det system, vi har i øjeblikket, langt, langt dårligere, det gør det socialt yderst uretfærdigt.

Og medens jeg nu snakker om fradrag: retten til fradrag for betalte skatter foreslås udvidet til også at gælde forudbetalte og pålignede, men endnu ikke forfaldne skatter. Ja, jeg ved godt, at det er sagt af andre før mig, men det er dog fuldkommen horribelt, at de, der er i stand til og rige nok til at betale et helt års skat forud, skatter, som ikke er forfaldne, skal have ret til at trække det fra i deres indtægt og derved få en lavere skat. Det samme gælder, når man vil sætte grænsen for retten til fradrag for indskud på kapitalbindingskonto o. lign. op til 1 500 kr. Selvfølgelig må man prise de to partier, at de dog er så beskedne, at de ikke foreslår 15 000 kr.; det kunne man såmænd godt vente at nogle af dem havde lyst til. Men dette er igen noget, der skal gavne dem, som er i stand til på den måde at spare op, og da det vel ikke tilsigter at give staten mindre skatteindtægter, vil det vel på en eller anden måde komme til at bevirke, at de med de små indtægter også her kommer til at betale gildet.

Noget for sig er dette mærkværdige forslag om, at de, der etablerer sig i selvstændig bedrift, i en periode på 5 år skal have lov til skattefrit at afdrage indtil 1 500 kr. årlig på den ved etableringen stiftede gæld. Jeg er i høj grad tilhænger af, at vi gør noget for erhvervslivet her i dette land, men at folk skulle have lov til at stifte selvstændig bedrift og så lade staten betale en del af omkostningerne derved, det kan jeg ligegodt ikke se det rimelige i. Hvis man endelig ville gennemføre noget sådant, måtte man da til sin tid rejse spørgsmålet: hvad så, hvis den ved statens hjælp startede bedrift senere begynder at give et kæmpe-mæssigt overskud, skal staten så ikke have